॥

. જ સર્વેપર પ્રસન્ન છે.

ગાડજી મહારાજના ગરબા.

અને ૧૮-૨૩

આરતીઓ.

શુદ્ધ કરી છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર,

તંબોળી પરસોતમ છોટાલાલ;

તથા

તંબોળી અંબાલાલ છોટાલાલ.

[illegible]

સાર્વવિજય પ્રેસ—રાયપુરના નવા રસ્તા—અમદાવાદ

સંવત ૧૯[illegible]૩ અને ૧૯[illegible]

કીંમત એક આનો.

* ૧૯૧૩.

॥ શ્રી ॥

રણછોડજીના ગરબા

(અલબેલાને આજે માત જોવાને જઈએ.) રાગ

છોગાળા છબીલા છેલ, રણછોડ રંગીલા.
કરી બોડાણા પર મહેર, હો મોરલીવાળા. ટે.
અકળ કળા અલબેલા તારી, પાર ન પામે શેષરે.
વેદ વાણી વાણીમય પામ્યા સમજાયો નહી લેશ. રણછોડ ૧
મહા માહાત્મ્ય મહારાજ તમારી, મુખથી કેમ કહેવાયરે
સમુદ્રમાંથી ચાંચ ભરે જેમ, પક્ષીની તૃષ્ણા જાય. રણછોડ. ૨
મંદગતી માહારાજ મારી, મલીન મારૂં મનરે.
શરણે રાખો શામળીયા મને, જાણી તમારો જન. રણ. ૩.
દ્વારકાના વાસી, રાય રણછોડ તમારૂં નામરે:
આણી દયા ગુજરાત પર કીધી, આવ્યા ડાકોર ગામ, રણ. ૪.
બોડાણાની ભક્તિ ભાવી. બુદરજી ભલા તમનેરે:
અલૌકિક લીલીયા ધરણીધર, દુર્લભ છે અગમ નીગમ. રણ ૫.
ધન્ય બોડાણા ધીરજ તારી. ધન્ય ધન્ય તારી માતરે.
પાતળીયા પોતાના જાણ્યા, હેતે ઝાલ્યો હાથ: રણ. ૬.
સીતેર વરસ સેવા કરીને, શામળીયા સમજાવ્યારે;
ડાકોરથી તો દ્વારકાં માંહે, વરશે બે ત્રણ ફેરા ખાવા. રણ. ૭.
કરમાં તુળશી વાવીને, જઈ ચતુરભુજને ચડાવીરે.

ગુરૂજી તો પ્રસન્ન થયા ને, દીલમાં દયા આવી, રણ. ૮.
બોલ્યા એમ બોલ્યા મુખથી, બોડાણાની સાથરે:
અંત આવીને કહ્યું, તે કોઈ ન જાણે વાત. રણ. ૯.
ઘણા દીવસ તેં મારે કાજે, મોટું કષ્ટ કીધુંરે:
તારૂં વરસ થયું, ને જોઈ મારૂં મન બીધું. રણ. ૧૦.
માટે હું તારી સાથે. આવું તારે ગામરે,
ચરણે નથી ચલાતું, તે માટે તજવું ધામ. રણ. ૧૧.
મારૂં માની કાલે, જા તું ડાકોર ગામરે:
વેહેલ લાવ તું વાત ન કરે, મનમાં રાખી હામ. રણ. ૧૨.
બોડાણો કહે બાપજી હું, વેલ કયાંથી લાવુંરે,
મારે ઘેર તો નથી મહારાજ, કેમ કરીને આવું, રણ. ૧૩.
મોહનજી કહે માગી લાવો, જેવિ તેવી વેહેલરે:
જાત જોયાનું કામ નથી, એ જોડી લાવો બેલ. રણ. ૧૪.
બોડાણાને વચનજ આપી, વીદાય કીધો વળતીરે:
વનમાળી કહે તારે મારે, વાત આવી છે મળતી, રણ. ૧૫.
વારૂ કહીને વીઠલજીને, ચરણે પડયો કરજોડરે:
લજ્જા મારી લટકાળા તમે, રાખજો શ્રી રણછોડ. રણ. ૧૬.
અતી આતુરતા અંગમાં ને, આવ્યો ડાકોર ગામરે;
પાડોશીને પેરે કરી મારે. તમ સરખું છે કામ, રણ. ૧૭.
ઉપકાર માનું તમ તણો, જો આપો બળદને વેલરે:
જાવું દ્વારકાં છેલ્લો ફેરો, તીકમજીની ટેલ, રણ. ૧૮.
પુરવાશી પાડોશી કહે ભાઈ, જેવી તેવી મળશેરે;
જેમ તેમ કરીને જોડી જા, ભાઈ ભાગ્ય તારૂં ફળશે, રણ. ૧૯.

હેવું સાંભળી ઉઠ્યો પોતે, વારૂ કહી વેહેલ જોડીરે;
વેલા કરતાં વનમાળીના, મંદીર પાછળ છોડી. રણ.
ગુગળી સઉકો હસવા લાગ્યા, કઉતક સરખી વાતરે;
બોડાણો તો આણે આવ્યા, લઈજવાને નાથ, રણ.
વેહેલને બે બળદ જોતાં, હસે ને મુખ મોડેરે,
અરે ભાઈ ભુવનમાં ન મળે, આવી બીજી જોડ. રણ.
બોડાણો કહે હસો ભાઈઓ, હસવા સરખી વાતરે;
ઈશ્વર ઈચ્છા કોઈ નવ જાણે, કેવું થાશે પ્રભાત, રણ.
સંધ્યા થઈને સેન કરાવ્યું, રણછોડજીને રંગ મેરરે;
અરધી રાતે ઉઠ્યા પોતે, પ્રીતમે કરી પેર. રણ. ૨૪
તાળાં તોડયાં ભુગળ ભાગી, આવ્યા મંદીર બહારરે;
બોડાણાની પાસે આવી, પ્રેમ કર્યો પોકાર, રણ. ૨૫
જાગ જાગ તુ ઝટપટ કરીને, વિઠ્ઠલ કહે વેલ જોડરે,
બોડાણો જબકીને જાગ્યો; દીઠા શ્રી રણછોડ, રણ. ૨૬
ગદગદ કંઠે ગળગળુ બોલે, થર થર ધ્રુજે અંગરે
ગોવીંદજી હવે શી ગત થાશે, તમો રાખજો રંગ. રણ. ૨૭
બળદતો બેસે ને ઉઠે, ચાલે નહી લગારરે;
પ્રાતઃસમે તો પકડશે મુને, મારસે બહુ માર, રણ. ૨૮
જગજીવન કહે જેમ તેમ કરતુ, ઝાંપા સુધી કાડરે,
હાકીશ પછી હું હેત કરીને, માનીશ તારો પાડ, રણ. ૨૯
જેમ તેમ કરતાં ઝાંપા સુધી, પાછલી રાતે પોહોંચ્યારે,
રાસ પરણો પોતે લીધા, બોડાણો માંહે સુતો, રણ. ૩૦
વેગે વેહેલ ઉડાડી પોતે, અંતરીક્ષથી અલબેલેરે;

રેડને ડાકોરની વચ્ચે, આણુાને તે મેલે.
ણાને કહે જગજીવન, જાગી જોને વાટરે; રણ. ૩૧
: થયો ઉઠ આળસ મેલી, જો આવ્યો કાંઈ ઘાટ,
મ ઉઘાડી ઉંચું જોયું. બોડાણે તણી વારરે; રણ. ૩૨
ળીયા સીમાડા મારો. ગામ તણો નીરધાર;
ળેલો ઉતરીઆ હેઠ, લીંબ તળે લટકાળોરે; રણ. ૩૩
રામ કીધો વાલાજીએ, થંભાને થાક ટાળો.
ડાનું લટકાળા તમે, એક ડાળ કીધું મીઠુંરે: રણ. ૩૪
ન અડકાડી કડવાસ કાઢી, તે સઉએ નજરે દીઠું.
પાતળીએ ત્યાં પગલાં પાડ્યાં, પોતાનાં સાક્ષાતરે. રણ. ૩૫
અદ્યાપી એંધાણી તેની, સરવે જાણે વાત.
એમ કહી અલબેલો આવ્યા, ડઙ્ગ ડાકોર ગામરે. રણ. ૩૬
બોડાણા પ્રત્યે એમજ બોલ્યા, મને રહેવાને કર ઠામ.
ધરણિધર કહે ધામ તજ્યું મેં, તો સઉ કોઈએ જાણ્યુંરે. રણ. ૩૭
મંદીરમાં સુજને નહી દેખે, ત્યારે વાસે વહાણું,
ઘશ મશ કરતા ધાઈ આવશે, ગુગળી ઘર વાળારે; રણ. ૩૮
સામળીઓ કહે સુજને સંતાડી, તું ઝાલી બેસને માળા. રણ. ૩૯
ગોમતીમાં ગોવીંદજી પેઠા, વાવમાં વનમાળીરે,
ગાળો દેતા ગુગળી આવ્યા, થોડે દીવસે ચાલી. રણ. ૪૦
બોડાણાને બાંધી લાવો, ગુગળી એમ બોલ્યારે,
બોડાણો ગોરસ લઈ મળવા, ગયા સઉના પેહેલા. રણ. ૪૧
આવતામાં આંખ ચડાવી, ગુગળીએ વિક્રાળરે:
ચોર તું કેમ ચોરી લાવ્યો બુદ્ધરજી ભુપાળ; રણ. ૪૨

બોલ બોલ કહી બરછી મારી. મુરછાંગતીને પાડ્યારે:
અંગીકાર કરી અલબેલે, હરીએ દીશે ખાંડા, રણુ.
ગોમતીમાં રૂધીર થયું તે, જાહેર જુગ મોઝારે:
એ એધાણે અલબેલાજી, સોધી કહાડ્યા નિર બહાર. રણુ.
એ વચન તીયાં ભગવંત બોલ્યા, હું હવે નહીં આવું રે:
મુજ બરોબર સોનું લઈને, કરો તમે મન ભાવ્યું. રણુ.
લાલચમાં લપટાયા સરવે. લોભમાં લેવાયારે:
સરકાર સરવે પંચ મળીને, તાશ તીરે લાવ્યા. રણ.
સામા સામી લખી લઈને, બોડાણો એમ બોલ્યોરે:
એકાંતે અલબેલા સાથે, પ્રીત પડદો ખોલ્યો. રણુ. ૪૭
માહારાજ મુજ પાસ નથી. વાલ કેરી વીંટીરે;
સોનું જોઈએ સ્યામ બરાબર, ચિતમાં ચીંતા પેઠી. રણુ. ૪૮
ગોવીંદજી કહે ઘેર જઈને, ગંગાબાઈને પુછોરે:
શવા વાલની વાળી છે, લાવો ક્યાં તમે મુકેલ. રણુ. ૪૯
ઘેર આવીને ગંગાબાઈને, વાત કહી વીસતારીરે.
વાળી લઈ વનમાળી તેડે. ગોવીંદની ગત ન્યારી. રણુ. ૫૦
તરત લઈને તીરે આવ્યાં, વાળી રાખિ પાસેરે;
લજ્યા રાખો લટકાળા હું, ચરણ કમળની દાસ. રણુ. ૫૧
વડની ડાળે ત્રાસ બાંધ્યો, ત્રિકમજીને તોળ્યારે:
વાળિ નમીને વાલમ કસ્યા, પછી જે જે સઉકો બોલ્યા. રણ. ૫૨
આંખા થઈને જગજીવનને, સુગળી ગાળો દેછેરે;
કાળા તુજમાં કપટ ભર્યું છે, જુઠ ઝાઝેરી રહેછે. રણુ. ૫૩
બાળપણે તે મામો માર્યો, મથુરાં નગરી માંહ્યરે;

· લગી અમને છેતરાવ્યા, હવે જઈએ ક્યાંય. રણ. ૫૪
કહે પાછા ફરો જાઓ, દ્વારકાં મોઝારરે;
મારૂ શેવંત્રીમાં છે, તે કહાડજો બહાર. રણ ૫૫
। થઈ નીશાસો મુકા, ગુગળી ઘેર પધાર્યારે;
માં જઈને જોયું પ્રભુ, ત્યાંતો પધાર્યા, રણ. ૫૬
બારને બારમાં, બાકી કશી ન રાખીરે;
ફરીને ડાકોર આવ્યા, તે શરવે પુરે શાખી. રણ. ૫૭
પાંચશે અગનોતેરા, સુધી અલબેલે એમ કીધુંરે;
ત્યાં લગી તો ગોમતી તીરે, શઉને દરશન દીધું. રણ. ૫૮
અભેસંગ એક રાજા આવ્યો, મારવાડથી મોટોરે;
પીલાજીશું પરપંચ કીધો, મનમાં મેલ છે ખોટો. રણ. ૫૯
તેણે મન માન્યું મોહનજીનું, મંદીરતો આદરવુંરે;
જગજીવનને જોગ મેળવવો, પરમેશ્વરનું કરવું. રણ. ૬૦
કામજ કીધુ જાણિ વજ્ર, રતનશીંઘને તેડરે:
મોહનજીનું મંદીર મોટું, કરવું દિવસે થોડે. રણ. ૬૧
મંદીર કરીને મહારાજને, પધરાવ્યા તાંથી પ્રીતેરે:
સંવત સત્તર એકાસીમાં, રંગીલા રંગ રીતે. રણ. ૬૨
માણેકઠારીએ મેળો કીધો, મોહનને મન ભાવેરે;
વઇશ્ણવ વાજીંત્ર લઇ, સરવે સમાજે આવે. રણ. ૬૩
મોટુ મહાતમ જાણીને, જન સરવે દરશન આવેરે:
ભેટ શામગ્રી સણગાર સારા, શામળીઆને લાવે. રણ. ૬૪
મેળો મહાભારત થયો, તે મંદીરમાં ના માયરે;
જગજીવનને જોવા તેતો, જન ઘણા ત્યાં જાય. રણ. ૬૫

ત્યારે મહારાજે મનસુબા કીધા, મંદીર મોટુ કરજેરે: રણ.
ઊંચે આશને અમો બેસીને, દરશન સઉને દીજે.
ત્રાંબેકરને તરત કહ્યું તે, ક્ષણું ન લાગી વારરે: રણ.
ડંકોરમાં તે દોડી આવ્યો, પુનાનો રહેનાર.
આવીને અલબેલા કેરૂ, આરંભ્યું મંદિરરે: રણ.
સલાટ સારા શોધી કહે છે, વેગે કરજો વીર.
કામ કરતાં કસર ન કરશો, પઇશો પુરો પાડુ રે: રણ.
ધનતો ધરણીધરનું સરવે સ્યામ મુસ્તક ગાડુ.
પાયામાંતો પથર પુર્યાં, કાશુ કોરયું સારરે: રણ. ૭૦
મોહનજીનું મંદીર કીધું શોભાનો નહી પાર,
મહારાજનું મંદીર થયું, ત્રીજે વરશે તઇઆર રે: રણ. ૭૧
પ્રભુજીને પધરાવવા તણો, કીધો છે નીરધાર.
સરવે મળીને શામળીઆની, પાશે આવ્યા પ્રીતરે: રણ. ૭૨
મહુરત જોવા મોટા જોશી, તેડાવ્યા રંગ રીતે.
મહુરત જોઈ જોશી કહે છે, મંદીરમાં પધરાવોરે: રણ. ૭૩
મોટુ મહુરત આજ દહાડો, ફરી ન આવે આવો.
અલબેલાજીને કિચંક પણ, ખસે નહી તલ માત્રરે: રણ. ૭૪
વીચારિ સહુ વિસ્મે પામ્યા, ગળીયાં શહુનાં ગાત્ર.
શું થાશે શામળીઆ મોટુ, મંદીર મીથ્યા થાશેરે; રણ. ૭૫
ત્રાંબેકર કહે ટેક રાખજો, લજ્જા મારી જાશે.
પુન્યદાન બહુ પેરે કીધાં, પાતળીઓ પધરાવવારે; રણ. ૭૬
તોયે પણ મોહન ના માને, મોટે મંદીર જાવા.
સાંજ પડીને સઉકો થાકયા, કાંઈ ન સુજે વાતરે;

એલાને એમ ગમ્યુ ને, હૈડા પડીઆ હાથ. ગુણ. ૭૭
ઝએ પ્રેર્યો પુરવાથી, કોઇ બોલ્યો આવી વાતરે,
જીવનને જોઇએ ભાઇઓ, બોડાણાની જાત. ગુણ. ૭૮
કુળમાં કોઇ હોય તો, અલબેલોજી ઉઠરે;
ા કરીને ખબર મંગાવો, તો ત્રીકમજી સુહે. ગુણ. ૭૯
કરીને સોધી કહાવ્યો, કુળ મધ્યેનો કોઇરે;
:માં જગજીવન કેરૂ, મન રહ્યું છે મોહી. ગુણ. ૮૦
પલાને અંગે અટક્યા, સંગે સઘળો સાથરે;
અંતરીક્ષથી ઉડ્યા અલબેલા, તે કોઇ ન જાણે વાત. ગુણ. ૮૧
પ્રીતિ કરી પાતળીયો લઇને, મોટે મંદીર ચાલ્યારે;
સીંહાસન ઉપર શામળીયો, હરજી હેતે આવ્યા. ગુણ. ૮૨
સંવત અઢાર અઠાવીસે, પ્રીત કરી પધાર્યારે;
સહુને સુખ આપ્યું શામળીયે, અંગે રંગ વધાર્યા. ગુણ. ૮૩
બોડાણાનું બંદ જણાવા, વંશ બોલાવ્યા વાહાલેરે;
ત્રીંબકર તેને તેડીને, સરપાવ સારા આલે. ગુણ. ૮૪
ડાકોર કીધું દ્વારકાં, ને ત્રીકમજી તતકાળેરે;
લવલવ મારી લેખે લખજો, તમો પીતા હું બાળ. ગુણ. ૮૫
સિંહાસનની શોભા સારી, આરસનું માંહિ કામરે;
મધ્યે મોહન તમો બીરાજો, જોવા સરખું ધામ. ગુણ. ૮૬
ચરણ કમળનું ચીંતવન કરતાં, ચીંતા ચીતા ઓલાયરે;
નેપુર ઝાંઝર ઘુઘરીઆ, અલબેલા લેવું બલાય. ગુણ. ૮૭
પીતાંબર પીળું છે તેની, કલબી સુંદર કોરરે;
જરીન કંદોરો જોડે શોભે, ઘુઘરીનો ઘમઘોર. ગુણ. ૮૮

કસબી વાઘા કનક સરીખો. પટકા પીળા શોભે રે:
કેહેર કસબની છેડા ઉપર, અલબેલાને ઓપે. સુ. ૪૯
ચારે હાથે ચતુરભુજને, કડાં ચુનીયાં વાળાં રે:
સાંકળી અંગે સારી સોભે, બાજુબંધ નખરાળાં. સુ. ૫૦
આંગળીએ અંગુઠી ઉજવળ, વેઢ અને વીંટી રે:
પોંચી સાંકળાં પાતળીઆને, મુખમાં મોરલી મીઠી. સુ. ૫૧
મોતિ માળા બહુ તેવડી, અલબેલાને ઓપે રે:
મોહનમાળા મોટી માંહે, ચરણે જઈને ચોંપે. સુ. ૫૨
સોનાની સાંકળીઆ દોરા, ઘુઘરીયા માંહી ઝળકે.
શંખ ગદા પદમને ચક્કર, ચારે હાથે ચળકે. સુ. ૫૩
ગળુબંધ ગળામાં સોહિએ, કાને કુંડળ મોતી રે:
જડાવનું તીલક જદુવરને, અખંડ જોત ઉદ્યોતિ. સુ. ૫૪
મુગટ મનોહર મહારાજનો, જુગમાં ન મળે જોટો રે:
મધ્યે ચુનીઆ ઝળકે ઝાઝા, કલંગીને તોરો. સુ. ૫૫
અદભુત રૂપ કળામાં નાવે. એક રસના શું ભાખું રે:
અપાર તેનો પાર નથી હું કેમ કરી ભાખું. સુ. [illegible]
જેને જેવો જેનો પ્રેમ તેને, તેવો છે અલબેલો રે:
ગવાય તેમ ગુણ એના ગાજો. નથી આગળ મેળો સુ. [illegible]
ધન ભોળાણા ધીરજ તારી, ભગવંતને તેં બાંધ્યા રે:
જોગી મુનીને જે છે દુર્લભ, તે પ્રભુ તુજને સાંપડ્યા. સુ. [illegible]
ડાકોરમાં ઠીક નીકળીયો, પ્રગણામાં પ્રીતે રે:
દુનીયામાં તેં ડંકો કીધો. ડાકોરમાં રંગ રીતે. સુ. [illegible]
ચાર જુગમાં જાણુ થયો તું, ભોળાણા બલીહારી રે:

તન મન ધન તે ત્રીકમ ઉપર, સરવે નાંખું વારી. રણ. ૧૦૦
અલબેલાને અરજ અમારી, એકાંતે તમે કેહજોરે;
અવગુણનો તો આંક નથી. તમો શામળીયાજી સેહેજો. રણ. ૧૦૧
જો મોહન મનમાં જાણોતો, જુગમાં ન મળે જોડરે;
ત્રાહી ત્રાહી શરણાંગત રાખો, રંગીલા રણછોડ. રણ. ૧૦૨
જે જે અવગુણ જોશો તે પ્રભુ, મુજમાં ભર્યા ભરપુરરે;
આળ કરોતો ઉડી જાઉ, જેમ આકડાનું તુર. રણ. ૧૦૩
શામળીયા તમે સામુ જુઓ. સ્નેહધરી શામરે;
મન ફેરવો મોહનજી મારૂ, શેજે થાએ કામ. રણ. ૧૦૪
ચરણ કમળમાં ચીતડું, મારૂ તાણીને તમો રાખોરે;
ધણી થઇ ગીરધારી મુજને, તરછોડી ના નાખો. રણ. ૧૦૫
બેઉ કરજોડી ચરણે લાગુ, સો સો કરૂ પ્રણામરે;
રણછોડને તમો રાખી રહીઆ, દાના જાત ગુલામ, રણ. ૧૦૬
રાય રણછોડનો ગરબો, જે કોઇ ગાસે પુરણ પ્રીતેરે;
તે ઉપર રીજે રંગીલો, રસબસ થઇ રંગ રીતે. રણ. ૧૦૭
સારૂ મળીને સાંભળજો ભાઇ. કહુ છું વારંવારરે;
ભુલ્યા ચુક્યા મારૂ કરજો, કરતા છે કીરતાર. રણ. ૧૦૮
સંવત અઢાર અગનોતેરે, આઠમ આશો માસરે;
કૃષ્ણ પક્ષને રવિવારે. ગુણ ગાય છે રણછોડદાસ. રણ, ૧૦૯

રાગ પુનમચાંદનીનો.

સુંદર સ્યામની શોભા ખીલી ઘણીરે,
બીરાજે ડંકપુરમાં રાય રણછોડ, હેતે નમીએ સંગાતે સંતો આપણેરે,
રાખી એક દ્રષ્ટીથી, નીરખીએ સુરતાથી શુભ સાર,

ચતુર્ભુજ ચીત ચાહીને, ઉપ કિતારી ચીતાર.
જેથી પુર્વ જનમનાં પાપ, જશે પળ એકમાંરે;
ભાગે ભ્રાંતિ શાંન્તી કરતા, શ્રી ગોપાળ. હેતે નમીએ. ૧
હીરા રત્ન જડીત્ર છે, મણી મય મુગટ સીશ;
મોર પીછ કલંગી ધરી, સીરપર શ્રી જુગદીશ.
તેના તેજ તણો નહી પાર, અતીચળકાર છેરે;
ફેટો વેંટયો સુંદીર પેચ પુશ પચરંગ. હેતે નમીએ. ૨
ભાલ તીલક કેસર કરી, કસ્તુરી અતિ ખાસ;
કમળ નયન ભ્રગુટી ભરી. સશીમુખ મંદ હાસ્ય.
ધારી મધુર મોરલી અધર કર સામીનેરે,
કાંને કુંડળ જડીયાં નીલ મણી નંગ. હેતે નમીએ. ૩
તન અત્તરથી તર કરી, પીતાંબર બહુ બેસ;
જામા જરકસી કૃષ્ણના, ખભે ખાંતીલો ખેસ.
જાઈ જુઈ ગુલાબ ચંપા તુળસી હાર છેરે,
કમર કસી છે પટ્ટે કેસર કરણા નંદ. હેતે નમીએ. ૪
મુકતા માળ મોહન ધરી, કંઠે ગેકાવળ હાર;
ચંદન હાર ચીત ચોટતું, મણી માંણક સણગાર.
હીરા કંઠી નવસર હાર હરીને ઓપતારે,
ઉજવળ સ્ફટીક ફટીયે મોહન માળા હાર. હેતે નમીએ. ૫
કટી કંદોરા કનકના, પોંચી રત્ન જડીત્ર;
બાજુબંધ બાંહે ધર્યા, મુદ્રિકા મણી ચીત્ર.
દશે આંગળીયો દીપી છે દીનાનાથનીરે,
વેડ વીંટી સોભે લોભે મન લલચાય; હેતે નમીએ. ૬

ઝાંઝર પાયેં જમકતાં, તોડા તેજ વીશેસ:
છે સોનાનાં સાંકળાં, અલંકાર બહુ બેસ.
જુમખે લુમખે ઝાઝી ઘુઘુરીનો ઘમકાર છેરે;
પગ નાજુક અંગુઠી પ્રભુની પુર્ણ પવિત્ર. હેતે નમીયેં. ૭

દડપચી હીરો ચળકતો, ચતુરભુજ ઘનસ્યામ:
સુસોભિત છબી ન્યાળીને, પામે મન વિશ્રામ:
શંખ ચક્ર ગદા પદ્મને ધારણ કરીરે:
સનમુખ ઊભા શ્રીજી ચૌદ લોકના નાથ. હેતે નમીયેં. ૮

કનક પાવડી કૃષ્ણની, પાય સમીપ સોહાય;
સેવા છત્ર સીર ઉપરે, પળ પળ ચમર થાય.
છડીદાર ખમા ખમા કરતા નાથનેરે,
રસીયા વસજો મારે રૂદીયે પ્રાણ આધાર. હેતે નમીયેં. ૯

ઉતારી પ્રભુ આરતી, વર્ણવુ બીડ અપાર;
અંગ ઉલટ માતો નથી નીરખી નંદ કુમાર.
સ્તુતી કરવા સામળીયાની સુખ પદ પામવારે. હેતે નમીયેં. ૧૦

મંગળા આરતી. ૬

સાંવરામને તો છ તારો આધાર; હેતે નમીયેં સંગાથે સંતો આપણેરે.
રસબીનારાયણ રણછોડ, વશો મારી રૂદીયામાં,
સુખ સાગર શ્રી રણછોડ વસો મારી રૂદીયામાં;
પ્રાતઃસમે પ્રભુના મુખ નીરખી, આનંદ ઉર ન સમાયરે;
સુરીનર મુનીવર વેદ વખાણે નારદ સારદ ગાય. વસો.
કોટી વદન છબી મુખ પર વારી, અકલીત રૂપ અપારરે;

મંગળ રૂપ મનોહર દીસે; સેવક સુખ ભંડાર. જેસો.
તાલ મૃદંગ વીણા રસ વાગે. સુખ મોરલી ધન ઘોરેરે;
પ્રેમ કરીને પીધારસ બંધુ, ગોપી ચંદ્ર ચકોરરે. જેસો.
કંચન થાળ કપુર ભરી માંહી, પાંચે જ્યોત પ્રકાશરે:
આરતી ઉતારૂ મારા અલબેલાની. રાધા રમણ વીલાસે. જેસો.
અષ્ટે સોહી આગળ ઉભી, મુખથી રહી કરજોડરે:
પ્રાણજીવન પરશોત્તમ સ્વામી. રાજ કરો રણછોડ. જેસો.

આરતી ૨.

જે રણછોડરાયા જે રણછોડરાયા,
આરતી કીજે મહારાજાની સોપે નવ માયા. જે રણછોડ ટેક. ૧
મોર મુગટ શીર છત્ર બીરાજે, મણી માણક ચળકે. જેને મણીક
પુષ્પ બહુ મુગતાના તોરા ચરણ સુધી લળકે જે રણછોડ. ૨
પાઘ કસુંબી ઝીણા સર બંધ છોગાં બહુ વરીયાં (૨)
તીલક લલાટ હીરા માણક મોતી બહુ ભરીયાં. જે રણછોડ. ૩
કેશરી આડ મકરાકૃત કુંડળ, દધી સુત બેઉ જડીઆં, (૨)
એક કટાક્ષ ભ્રકુટી કેરાં ત્રણ ભોવન ઘડીઆં, જે રણછોડ. ૪
અમુલ વરની આંખડલી, ધર્યું ચુંબક ગાલે, (૨)
મુખારવીંદ તણી શી શોભા કેસર છે ભાળે. જે રણછોડ. ૫
અમુલ્ય હીરા હોઠ બીરાજે, કોટી રવી ચળકે, (૨)
કૌસ્તુભ મણી કંઠમાં ઓપે માળા બહુ લળકે, જે રણછોડ. ૬
અનેક આભૂષણ રત્ન હીમનાં પુષ્પની માળા, (૨)
તુળસી હાર ચડાવે પ્રભુને તે જન બહુ વાલા. જે રણછોડ. ૭

જરકશી જામો અંગે સોહે વીવીધ બહુ ભાતે, (૨)
ઇંદ્રાદીક બ્રહ્માદીક સર્વે સ્તુતી કરે ખાંતે. જે રણછોડ. ૮
ચતુર્ભુજ પુરશોતમ પુરણ અવીનાશી નામે, (૨)
શંખ ચક્ર ગદા પદ્મ બીરાજે બેવ દક્ષણ વામે, જે રણછોડ. ૯
કટી મેખલા પીતાંબર ઉપર, બાંધ્યાં છે પટંક; (૨)
દીનાનાથ દીસેછે દયાળુ, અજબ બન્યો લટંક. જે રણછોડ. ૧૦
ચરણ કમળ આનંદ સાગર, શેવક સુખકારી: (૨)
જે જન આવી નીરખે પ્રભુને દુઃખ કાપે ભારી. જે રણછોડ. ૧૧
છડી વાંસળી નેપુર સોહે; નટવરને વેશે: (૨)
ગોપ થઇને ગાયો ચારી ગોપી રમ્યા રાસે. જે રણછોડ. ૧૨
જે પ્રભુ આપ અનાથનો નાથ, તે ડંકપુર વાસી; (૨)
ડાકોર નાથ થઇને બેઠા પોતે અવીનાશી. જે રણછોડ. ૧૩
આઠ શીખર ગોર્ધધર ઉપર ચોવડીઆં વાગે, (૨)
નોબત શબ્દ સુણે જે પ્રાણી, દુઃખ તેનાં ભાગે, જે રણછોડ. ૧૪
દરશન દીનાનાથ દયાળનાં જે આવી કરશે, (૨)
કોટી જનમનાં પુરણ પ્રાશ્ચિત તે પળમાં હરશે. જે રણછોડ. ૧૫
આરતી એ પુરશોતમ કેરી પ્રેમ ધરી ગાશે, જે કોઇ પ્રેમ ધરી ગાશે.
સુખ સંપત પામી તે પ્રાણી વઇકુંઠે જાશે. જે રણછોડ. ૧૬

ઇતિ શ્રી રણછોડરાય મહારાજની આરતી સંપૂર્ણ.

રણછોડજીના સાત વાર.

આદીત આનંદ શાચર કહુંછુંરે, ગીરધરશું સહવાસ રહુંછુંરે, સોમે પામ્યા સુખ શીવજી ફળીયારે, શ્રી નંદજીનો લાલ જને મળીયારે. આ મંગળે મને હેત હરીશું લાગ્યુંરે, આ હૃદય ગીનુ આણુ હરિય વાગ્યુંરે, આ બુધ આવ્યા શુદ્ધ જોવા જઈએરે, જ્ઞાની કરીએ ગુજ વાહાલા થઈએરે. બ્રહસ્પતી ગુરૂ પરતાપ શહુનેરે. આ શખી ઘણો આનંદ ગાવા વહુનેરે, શુક્રના શગ શહુને ગમતારે, આ લેતા તાળી હાથ રજની રમતારે, આ શ સંદેશો હરીને કાહાવ્યોરે, આ જોગ બન્યો છે આજ રમવા આવો શાત વાર જે ગાય નરને નારીરે, તેના વાશ વઈકુંઠ થાય દેવ મા

રણછોડજીની તથો.

સખી પડવે પુરણ બ્રહ્મ. જે કોઈ જાણેરે
દ્વારા રણછોડજીના મરમ વેદ વખાણેરે,
સખી બીજે ગોકળજી બાલ કહે છે ગવારે
ગાઅશો તો રહેસે તાલ, ઉપજે એવારે.
સખી ત્રીજે તુલશીનાં વન. પ્રભુને પ્યારાંરે,
હાથમાં વાવે હરીના જન, શોભે સારારે.
સખી ચોથે ચાલા જાય વશમી વાટેરે,
દરીયામાં રણછોડરાય મળવા માટેરે.
સખી પાંચમે પગા પંથ તડકા તનમાંરે.
શેવા કરે હરીના જન માના મનમાંરે.
સખી છઠ છાપાં અંગ પ્રભુનાં ધરીયાંરે.
ગખે રૂદીયા સાથે રંગ હવે મન હરીયારે.
સખી સાતમે સુંદર સ્યામ મોહન મળીઆરે,
હું તો આવીશ તમારે ગામ ફેરા ફળીઆરે.

સખી આઠમે જોડી વહેલ ભગવંત બેઠારે,
પુજા કરાવા કરી મહેર પથમાં પેઠારે.
સખી નુમે નમવા જાય આનંદી રાણેરે,
ગાવે મુના આંગીમાય હરી રથ હાંકેરે.
સખી દશમે આવ્યા ડાકોર હરખ ભરાયારે.
ર દેકોઝ ટોપેર, જાણે માંગ વગાયારે.
સખી એકાદશીના દન ગુગળી ચગરે,
મથુરાંત આવ્યા માહારાજ રેણુ હેલવારે,
સખી બારસે આવ્યા છે માસ બેતકથી સોનાર
સાનુંતો અવાવાસ પુરમાં પાંમ્યારે;
સખી તેરસે ગુગળી બે પાળા ભર્યારે.
મથુરાંત આવ્યા મહારાજ કારજ શરીયારે.
સખી ચઉદસે ચરણામૃત પ્રેમ પીધાંરે.
કરી દરશન થયા નંદલાલ સંદેશા ન કાંધારે
સખી પુનમે પુજા થાય સાબા સારીરે.
દરશન કરવા જાય નરને નારીરે.
સખી પદર તિથી સાતવાર જે કોઈ ગાશેરે.
તેને મળશે દ્વારકાનો નાથ વૈકુંઠ જાશેરે.

ઇતિશ્રી રણછોડજીના ગરબા વીગેરે સંપુર્ણ.

આ ચોપડી છપાવવામાં સેવક અચરતલાલ નાથાભાઈ, સોમેશ્વર નરસીહરામ. માણેકલાલ નરસીરામ, પારેખ સાકરલાલ હરીલાલ, તથા છોટાલાલ કાળીદાસે અમને આશ્રય આપ્યો છે માટે ઉપકાર માનીએ છીએ.